

S písní mezi křídly

Vyšel z písku a hledal ve mně déšť.
Dech vln. Tiše se snášející moře.
A já byla vítr, co spí na oblacích, beze stop.
Vyšel z písku a hledal ve mně květ.
Dech slunce. Bílé pěnové koruny květin.
Já byla rudým mákem, co září v obilném poli, jen tak...

Písek v písku a déšť v dešti,
moře nám nestačí,
nebe nám nestačí.
Písek v písku a déšť v dešti,
každé zrnko v nás...

Vyšel z písku a hledal ve mně píseň.
Dech zvonů. Teskná vábivá ozvěna rtů.
A já byla cikáda, zamilovaná do světla, melodie všech.
Vyšel z písku a hledal ve mně noc. Dech příslibů.
Štěrbina kamenů hledající světlo.
A já byla měsíc, jehož tma není úplná, naděje hvězd...

Písek v písku a déšť v dešti,
moře nám nestačí,
nebe nám nestačí.
Písek v písku a déšť v dešti,
každé zrnko v nás...

S písní mezi křídly letět přes pouště, letět přes moře...
Pod tichými plachtami na palubě spát, noc odejde bosa.
Živi vlastním dechem.

Za hloubkou vzpomínek

Záclonou soumrak padá,
stromy se odličí.
A duše je nehlučná
a řeka je tajemná svou písní.
Přebývám v domě vůní,
všechny je ochutnám.
A kroužím tu ze všech sil,
jak slavík co tady zbyl se svou písní...

Neruším noci klid,
neruším svítání,
má duše návštěvu teď má.
Za hloubkou vzpomínek,
přede mnou samý div,
co skončí půvab slzy má.

Žal, co tma přinesla,
v mracích je vichřice,
obláčku, nesměj se tak sám.

V koruně oblohy černé
je zlaté listí hvězd.
Strom zaspal svá zranění
a křídla ho promění svou písní...

Neruším noci klid,
neruším svítání,
má duše návštěvu teď má.
Za hloubkou vzpomínek,
přede mnou samý div,
co skončí půvab slzy má.
Soumrak padá...

V potoce se voda točí

V potoce se voda točí, pod splavem je vír.
Moje srdce rozpolcené zatočí se s ním.
Můj miláčku, nechod' k vodě, k tanci nezvu tě.
Voda tmavá zradu čepí, v kole bodnu tě.
Tvoje ruce, větve vrby, chtějí obejmout,
kořeny však podemele vášně plný proud.

V potoce se voda točí, pod splavem je vír.
Moje srdce rozpolcené zatočí se s ním.
Můj tajemný, vyhlížím tě, v přítmí u břehu.
Varovný mrak věští bouři, bleskům podlehnu.
Tvoje oči, modré z nebe, chtějí obejmout,
srdce jinde zaslíbené brzdí hříchu proud.

Splav je místo nebezpečné, z lásky k zbláznění.
Vyplaví jen lidské tělo, duši promění.
Duši zajme do hlubiny jak nevěstu s puncem viny.

V potoce se voda točí, pod splavem je vír.
Moje srdce rozpolcené zatočí se s ním.
Marná víra, marná snaha, šáteček rudý.
Už ho jako bolest koupám, jen pár zbývá dní.
Moji muži, zrazují vás, oba najednou,
chladný měsíc, topol smutný, propast pode mnou.

Splav je místo nebezpečné, z lásky k zbláznění.
Vyplaví jen lidské tělo, duši promění.
Duši zajme do hlubiny jak nevěstu s puncem viny.

A Viktorka znovu bleskem stokrát spálená

a zlo šatu zeleného znovu radost má.

V potoce se voda točí...

O lásku dál

(duet s Martinou Randovou)

Dívka:

Slunce nemělo vyjít a vyšlo.
Tiše zní pláč rozloučení.
Zklamaní andělé padli do temnoty
a stopy po nás odklízejí.
Ty zbytky dohořelých vášní,
bouřící listí nese proud,
co bylo průzračné a zvláštní,
má ve mně umřít, má ve mně zahynout.

Jsi o tón výš, o lásku dál.
Tvé srdce zná ten strmý sráz
i lásky mnohdy oklamané.
V zachmuřených nocích jen večernice jas.
Já přesto slyším tvůj rozsvícený hlas plný radosti,
bez žalu a lítosti, úsměv bez hořkosti.

Žena:

Jsou dny, kdy čas zmizel, ztratil se a není.
Dny, kdy i rozum v led se změní
a život je jen kamenem v proslzené zemi.
V zármutku zbývá samota
a múza něžných inspirací,
kdy zahalený zvuk se v drahý obraz změní.
A jitří ve mně cosi s trýzní,
co větry však už odvály,
co větry však už odvály a není.

A pak, pak zazní opět nová píseň,
plná citu průzračného,
tak jako ústa v polibcích,
zas něhou dávnou nadechne se
tvůj hlas i tvář i rty.
Jsem o tón výš, o lásku dál.

Dívka:

Jak ale přestat bát se snů, co přicházejí samy.
Těch očí bez ohně, v nichž tuším pláče zrady.
Učili mě od dítěte hledat zázračné,
nepodléhat prázdnu duše ve tmě zlovolné.
Co když sama nedostojím krásným pohádkám,
vždyť i já jsem opustila, zůstal prázdný sál.

Jsi o tón výš, o lásku dál.

Žena:

Léta, jež můj osud píší, plynou jako sny.
Každá z nás se někdy mýlí, svůj slib poruší.
Nedodrží to, co chtěla, po čem toužila,
nevydrží sílu vlny, co břeh rozbila.
Zlo je živel, pohrdání k lásce, ke krvi,
víra v zázračné tě chrání, křehké obrní.
Jsem o tón výš, o lásku dál.

Ž: Věřím, že lidé jdou aspoň někdy vstříc svým přísahám.

D: ...že lidé jdou aspoň někdy vstříc svým přísahám.

Ž: Že si odpouštějí viny a v lásce jdou dál.

D: ...v lásce jdou dál...

Ž: Že čas mírní utrpení, bolest, zklamání.

D: Že čas mírní utrpení, bolest, zklamání.

OBĚ: Že svět je jistým místem pro štěstí i pokání.

Že muž a žena jsou noc a den a náš život víc než sen...